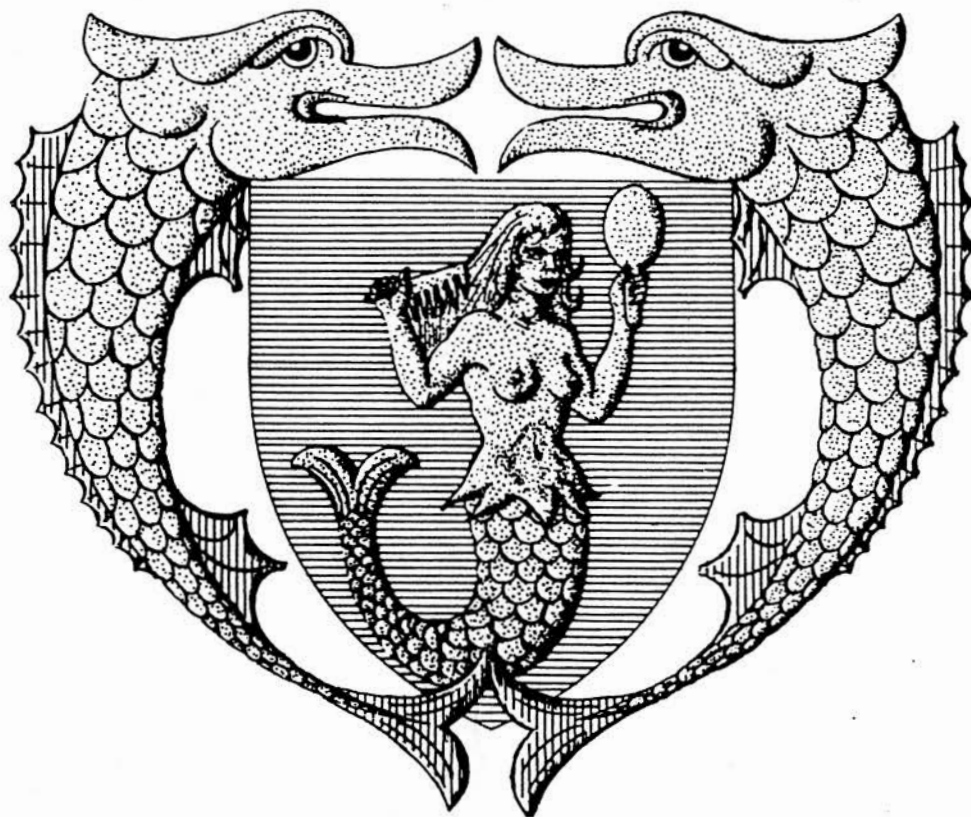

't Meerminneke

(van) Meirhaeghe's Familiekontaktblad

driemaandelijks tijdschrift
voor familiekunde 4° kwartaal
8° jaargang - 1988 - nr. 32 -

Postkantoor :
LEDEBERG 1

v.u.
Herman Meirhaeghe
A. Latourstraat 31
9218 Ledeborg Gent

1 december 88.

Lieve Vrienden,

Onheil en Treurnis alom, terwijl ik hier, twee hoog in mijn werk-kamer -mijn Veilige der Veiligen- dit 32° meerminneke zit te ver-wekken. Mijn "portatiefke" -toevallig een produkt van de Bindho-vense multinational Philips- vertelt me dat 800 werknemers van dat-zelfde concern op straat worden gezet... Het portatiefke heeft nog meer nieuws in petto. Dat één jaar geleden de Intifadah begon. De opstand van de Palestijnen in de door Israel bezette gebieden. Voor de luisteraars die te laat hebben afgestemd, de score van het aantal dodelijke slachtoffers bedraagt : Palestijnen : 330 - Israeli's : 11. Dat het aantal doden bij de aardbeving in Armenië ondertussen is op-gelopen tot... 100.000. Ik denk, moeder aarde is een oude bevende vrouw die teveel heeft meegemaakt. Ze is geschokt van al de mizerie die haar kinderen overkomt. Of wil ze misschien die ellendige kin-deren van zich afschudden? Als een veelgeplaagde koe die haar flan-ken laat trillen om die vervelende strontvliegen te verjagen. Dat Roy Orbison plots gestorven is. De man die de smartlap tot kunstwerk verhief. Die harten van gewapend beton kon doen barsten. Die tranen kon persen uit een handvol Nevada-woestijnzand. Only the lonely, zing ik hem na, know the heartaches I've been through. En ik boots zijn ultieme gorgel uit Pretty Woman na : RRRAAAARRGG! Dat het op 8 december al acht jaar geleden was dat mijn jeugdidoel John Lennon, voor de Dakota-building te New York werd doodgeschoten. Hoe hij kort daarvoor in een van zijn songs vroeg : wat gebeurt er met U, New York? Que Pasa New York? Que Pasa New York? What a bad-ass city!! Wat een rotstad dus. Was er dan geen goed eindejaarsnieuws? Jazeker. Dit bijvoorbeeld. Dat straks de kernraketten uit ons land verdwijnen. Dat die vijfde kerncentrale er voorlopig niet komt. Dat Gorbatsjov eenzijdige en eerbare voorstellen tot drastische ontwapening heeft gedaan.

Ondertussen gaat het leven en ook deze jongen hier verder. In dit meerminneke vindt u uitsluitend familienieuws. De historische bij- drage over Olivier Van Meirhaeghe, de stamvader van de tak-Huise, wordt wegens plaatsgebrek naar het volgend nummer verschoven. Vader Jan, die bijna alle kopij van dit nummer voor zijn rekening nam, doet een oproep om uw lidmaatschap te hernieuwen. Doe wat hij u vraagt! Vervolgens opent hij een nieuwe ru- briek "In 't spiegelke", een soort "Ten huize van" over de hobby's en de vrijetijdsbesteding van onze stamge- noten. Tenslotte bieden wij u een bloemlezing aan uit het aantal brie- ven dat ons de laatste maanden be- reikte. Wegens de grote toevloed wordt ook deze rubriek in 't vol- gend nummer voortgezet.

Mijn beste wensen aan al onze lezers!
Uw stambewaarder :
Herman Meirhaeghe
A. Latourstraat 31
9218 Ledeberg-Gent

Veertien jaren zwemt Jean-Pierre, de goudvis van Herman, zijn rondjes. Altijd dezelfde beweging. Altijd dezelfde richting. Altijd dezelfde rondjes. Met de jaren is Jean-Pierre bleker geworden, of is het grijzer? Bijna doorzichtig.

Hij groet 's morgens de vroege huismoeder Gerda als ze koffie zet. De wijde, weidse vijver van Jean-Pierre ligt naast de koffie-set. Dan wuift hij... en wuift hij... en wuift hij met zijn staart. Maar traag... traag... zeer traag. Roept hij "Hallo!" met zijn holle, bolle bek? 's Morgens herkent hij zijn pappenheimers. En Gerda. En Herman. En Balder. En Arent. En de poes Harpo die aan zijn bokaal zijn dorst gaat lessen. Enkele ogenblikken schrijft hij driftiger zijn cirkels. Dan komt hij even tegen de wand aangevleid. Dat is zijn "goeie morgen". Halverwege zijn vislijfje zit een dikke bult. Net een ouwe mens die een beetje scheef groeit met de jaren, nietwaar. Ik zou zeggen : "een tenniselleboog" door het jarenlange eentonige cirkelen in het enge bokaaltje dat zijn zeer eenzame levenszee is geworden. Ben je een "hij" of een "zij", wie is het wijs, Jean-Pierre? In mei 14 jaar geworden. Gelukkige verjaardag, Jean-Pierre!

Maar in hetzelfde huis, Latourstraat 31, zwemt in de wondere diepzee van Herman's gedachten nog een jarige. Een "zij". Soms door de donkere grotten van ons verleden; soms tussen de witte klippen van het heden; soms op de uitdeinende golven naar de toekomst, beschrijft zij in sierlijke arabesken de kleine geschiedenis van dit schoon geslacht in de marge van de Grote Wereldgeschiedenis.

Deze jarige, ons Meerminneke, onze Gertrude, door Herman in zijn antieke doopmantel tot Trudeke omgedoopt naar de naam van de eerste gekende stammoeder van ons geslacht in de vroege jaren 1200, wordt

NEGEN

In het hart en in de inktpot van Herman drijft 'dit' Meerminneke in woorden die een lofzang zijn of een treurzang, een eloge of een elegie voor dit geslacht Van Meirhaeghe dat leefde en overleefde, in mee- en tegenslagen, door wel en wee, in vredes- en door oorlogsdagen.

MAAR ER IS MEER

Goudvissen als Jean-Pierre voeren, dat gaat nog. Kost niet zoveel. Maar Meerminnekes voeden als Trudeke dat stilaan tot de volwassenheid opgroeit, wat dat kost weten de ouders met opgroeiende kinders

het best. Of de oma's en de opa's die toch niet kunnen weerstaan aan het verleidelijke gesmeek van een kleinkind.

DAAROM RICHT IK MIJ TOT U ALLEN

Ik wil nu niet patetisch doen en u zeggen : "Kijk, achtbare stamgenoten en de vele anderen die ook van 't Meerminneke genoten :

- voor 3 Brigands en een pilske
- voor 3 pakjes sigaretten, merk : kankerstokjes
- voor 3 keer pannekoeken met boter, suiker en koffie

geniet ge een jaar lang van de geschiedenis van uw eigen familie, in een kleedje van een vlotte stof, al naar gelang vader of zoon in een old fashion of in een new fashion style. Voor enkele verstervingskes hebt ge een heel jaar racht op de zakelijke, weemoedige, frivole, droevige of vrolijke esbattementen van ons Meerminneke. En ge wéét dat vele bloeiende familieverenigingen ook wel zo'n familieblad zouden willen hebben!

DUS

Diep uit uwe geldzak die 5 ambetante, domme, vervelende stukken van 50 fr., ons ooit door de nationale klusjesman van dienst -die allang het verschil niet meer kande tussen 1 fr. en 50 fr.- in de schoenen geschoven, tot grote ergernis van de oudere mensen, en stort deze door op de rekening van Herman. Zitten er nog meer van die ambetanterikken in uw broekzakken, geef ze dan ook mee. Ge zijt er meteen van af en ze ergeren u niet meer.

Voor deze echter met een lege portemonnee maar met een rijkge vulde bankrekening : zet u neer aan uw schrijftafel en stort met een gul hart uw bijdrage. Vergissingen zijn toegelaten, maar deze moeten dan zeker meer dan 250 fr. bedragen.

Indachtig zijnde dat stencileermachines, stencils, inkt, papier, omslagen, postzegels en veel andere enzovoorts veel geld kosten, zult ge uw hart in mildheid en goedheid laten spreken.

De rekening hieronder staat open voor uw 250 fr. of méér maar zeker niet minder : rek.nr. 737-4262090-50 van Herman Meirhaeghe, A. Lattourstraat 31, 9218 Ledeborg-Gent.

In ieder geval : merci! Merci aan al de trouwe en gulle leden. Merci aan de medewerkers die ook eens in hun pen kruipen. Wees welgekomen aan de familiedis op dit verjaardagsfeest van Trudeke dat negen wordt. Tast diep in uw geldbeugel. Niet naar de "krinsen of de zinders van uw overschot", maar naar het goustuk van uw meerminnelijke liefde. Zo groeten u vader Jan en... Jean-Pierre!

Ik heb me voorgenomen om in de volgende Meerminnekes een nieuwe rubriek te openen. Zoiets als "Ten Huize Van" of "Figuren van bij Ons". Misschien wel met een vaste regelmaat, als mijn pen tenminste niet plots de schrijfkramp krijgt of de schrijfgeest geeft. Gezien de ouderdom van hoofd en handen... Het zou iets moeten worden als : "Hobby's in de Familie".

Wat doen mensen met of in hun vrije tijd. "Iets zoeken om de tijd te doden", vind ik zo'n verschrikkelijke en totaal verkeerde uitdrukking. Is het niet of moet het niet veeleer zijn : "om de vrije tijd levend en levendig(er) te maken?"

Als ik mijn peinzend hoofd laat dwalen over mijn eigen familie of over de naamgenoten die ik ken, zit er stof genoeg in voor meerdere nummers. Deze nieuwe rubriek kan boeiend zijn of vrolijk ontspannend, of leerzaam -van ernstig tot luimig- of met het effect van een horror, griezel- of thrillerfilm, als bv. uw geld beleggen... Met wie beginnen? That's another question!

- met Herman en zijn stamboomziekte of genalogitis? Of over zijn plastische creaties in (lege) Ciprico-sigarenkistjes?
- met Gerda, zijn vrouw, die de stilte van de living doorkerft met monologen à la Jan De Cleir of met woord en wederwoord van de cassetterecorder als tegenspeler bij het instuderen van haar toneelrollen?
- of met Balder en Arent als fanatieke voetballers van SK. Sint-Pieters Merelbeke en muntenverzamelaars?
- of met Andrea Meirhaeghe uit Kanegem, verzamelaarster van doodzantjes, rouwbrieven, prentkaarten en alles wat met de Kanegemse historie en voorhistorie te maken heeft?
- Over Frans Lambert die in zijn hart nog altijd een groot boontje heeft voor cyclo cross?
- Over Marc Meirhaeghe uit Deinze met zijn uitgebreide postzegelverzameling?
- Over Willy Van Meirhaeghe uit Ronse, numismatieker of muntenverzamelaar?
- Over Gilbert Van Meirhaeghe uit Kluisbergen, vastgeankerd aan de 5-minuten-voor-het-uurse radioberichten en aan hun duivekot?
- Over Rollin Van Meerhaeghe, Belgisch Kampioen Go-karting?
- Over Romain Meirhaeghe uit Deinze die als fluitende scheidsrechter zijn vrije uren offert in de jeugdvoetbalreeksen?

- Over Herman en Kurt Meirhaeghe uit Grammene, Jan en Filip Meirhaeghe uit Drongen, Gaby Meirhaeghe uit Tielt en Eddy Mervillie uit Grammene, allen aktieve mototrial beoefenaars?
- Over André Meirhaeghe uit Tielt, artisanale tinnen voorwerpen en andere tijdrovende en zogezegd tijddodende bezigheden die hem zeer levendig houden?
- Over Albert Meirhaeghe uit Tielt die zijn luttele vrije uren offert als "pointeur" in de hogervernoemde trials, in alle weer en wind. Waarbij de trialisten zweten en hij staat te verstijven en daarbij de trialist in zijn mislukte trials tracht te troosten met luimige zegjes uit zijn boordevol reservoir?
- Of over Chris Verkaemer uit Beveren-Leie die met palet en penseel zijn kleurrijke dromen op doek konterfeit?
- Of over Els Meirhaeghe uit Tielt, fanatieke fan van moto- en fietstrial, van mountain bike, Enduro en andere Paris-Dakars?
- of misschien over u en uw hobby, beste lezer, want ik kan niet alles en iedereen kennen. U kent mijn adres nietwaar. Of geef ons een belletje en we komen, mijn vrouw en ikzelf. Zet de koffie klaar. Geen "dreupels", want we drinken niet. Een stukske taart is wel. Geen crème-au-beurre of crème-fraiche, want we regimen. Geen rookgerief, want we smoren niet.

Zoals ge ziet, keus te over. En ik weet zeker dat ik er nog velen vergeet in de revue die aan mijn geest voorbijtrekt. Bijvoorbeeld, schakende huisvaders als Johan Callens uit Tielt, echtgenoot van Greta Meirhaeghe. Of voetbaltrainers als Johan Meirhaeghe uit Roeselare. En nog...en nog... en nog. En omdat toch iemand de spits moet afbijten en de eerste zijn, stop ik al de mij voor de vuist gekende hobby-isten in mijn zomerklak en met mijn onschuldige linkerhand -het evangelisch principe huldigend dat uw rechterhand niet moet weten wat uw linkerhand doet- vis ik de naam van mijn eertse slachtoffer op :

ELS MEIRHAEGHE

Hobby : mototrial, fietstrial, Mountain Bike, cyclo-cross en autorallyfan.

Inderdaad, zoals u zegt, een zeer opmerkelijke en vreemde hobby voor een meisje van achttien. Els, een rasecht produkt uit de Europastad, de stad der spitse torens, beroemd om zijn halletorre, zijn Europastoet, zijn Olivier den Duvel, zijn roemrijke koereurs als

Marcel Vanhoutte en Cockske, Belleke, Fonske Janssens, Alex Callens en Marnix Capelle. Zijn grote missionarissen als Hermán en Wilfried Deturck, Urbain Deboeck en Pater Maurus. Bekend, niet alleen om zijn wolkenhoge bergen als de Poelberg, Pittemberg, De Leegte, Schobbejaks Hoogte en 't Hoogscharley, maar ook om zijn Vlaamse gulhartigheid, Vlaamse rondborstigheid, Vlaamse gastvrijheid, Vlaamse behulpzaamheid en jovialiteit. Els is, zoals Vermeyleen zei, Tieltenaar om Europeeër te worden.

Al in haar prilste jeugd werd onze Els met Trialitis besmet. 't Lijkt me eerder een erfelijke afwijking. De voornaamste virusziekten die bij de mens voorkomen zijn : de mazels, de mol, de griep, de snotvalling, poliomyelitis, hepatitis of ook zoals bij Els "hobby-itis", in voorkomend geval : trialitis, MBK-infectuosa, en Dakar-Parisitis. Meestal ziekten die ge moet doormaken zonder meer en waar toch geen onze-vaderen of lieve-moederen helpt. G'hebt het en ge moet er mee door. En daarmee basta, uit! 't Zat eigenlijk allang in de familie en in de familie vond Els leden en reden genoeg om te juichen en te supporteren. Zo trok ze al van kindsbeen af, onder het waakzaam oog van pa André en ma Simonne, Vlaanderen rond om de trialisten te bewonderen. Haar album spreekt boekdelen over fietstrial, mototrial en Mountain Bike. Jammer genoeg, zegt Els, is het, behalve MBK, een wintersport op vaak zeer moeilijke en modderige terreinen, zodat het grote publiek afwezig blijft, en de vele huismoederkes niet te vinden zijn om iedere zondag opnieuw schoenen en laarzen af te spoelen en te kuisen, vuil als ze zijn en beslijkt tot achter hun oren. Hoewel zuivere liefhebberij, boeiend is het toch wel. Het is een competitie waarbij vitesse niet zo'n grote rol speelt. Het steunt veeleer op behendigheid, ook wel op durf en stalen zenuwen, want de natuurlijke of kunstmatige hindernissen op het parcours zijn niet altijd om mee te lachen. Vandaar, zegt Els, dat al de trialisten zo gespannen kijken tijdens hun pogingen en de zwaartse hindernissen nemen met de ogen toe om het gevaar niet te zien.

Els vertelt me honderduit over al haar belevenissen. Ze beleeft haar hobby alsof ze zelf deelneemt. Ze valt over de obstakels of slaakt een zucht van opluchting en geestdrift als de trial gelukt is. Ze gaat op of ten onder met de trialist die ze beschrijft. Dit weet ik voor mezelf : als ooit een standbeeld wordt opgericht voor "de echte supporter", dan ga ik zeker naar de inhuldiging.

Grote sportmannen, grote koereurs of voetballers krijgens ergens een standbeeld, of een pleintje, of een straatje naar hun naam, maar ik heb er geen weet van dat er ieverans een "ding" is om de trouwe supporter te vereeuwigen of 't moet "de Supporter" zijn, dat cafeetje vlak over de grote kerkdeur in Oostrozebeke.

Een supporter is een ras apart. Zo ook onze Els. De supporter mag nooit ziek zijn, nooit een valing hebben, nooit een slechte dag hebben. Hij moet er zijn om zijn favoriet aan te moedigen. Zonder of met een zere keel. Geen kompassie. Geen genade. 't Mag van die rare dingen regenen, ze moeten er zijn. Zij of hij. De favoriet wordt alles vergeven. Een fan : niets! De favoriet mag slecht geslapen hebben. Zijn mindere prestaties worden met een groot hart vergeven. Voor de fan : gèn slechte dag. De supporter mag nergens op vergiffenis rekenen. Hij moet er zijn. Hij moet zich hees schreeuwen. Hij moet toejuichen en hij moet kontent zijn. Uit. Basta. Punt. Al deze gaven heeft Els. 'k Ben er zeker van, als dat standbeeld er ooit eens komt, dat de naam van Els daar ook ergens zal in gegrift staan. Ge kunt het maar zo hard hebben. Zij is de helpende hand, de barmhartige samaritaan, de lafenis voor de dosrtigen, en veel woorden van aanmoediging. Supporteren kan zo alles zijn, zo vol verdriet of zo vol vreugde, zo hard en zo sappig. Het doet me weer denken aan vroeger. Op onze Rozebeekse Pauwhoek hadden we ook ne koereur. Wij, mannen van den hoek natuurlijk allemaal supporters. Gewoonlijk had amateur Beiren Costers zijn zoontje mee naar de koers. Wij moesten dan tijdens de koers voor zijn vrouw en zijn manneke zorgen. Dat deden we uiteraard graag voor onze crack. Op ne keer, tijdens de koers, maakten we Rozeetse, zijn zoontje, wijs dat hij iedere keer als zijn papa passeerde moest roepen om hem aan te moedigen. "Ge roept maar", zegen wij, "Arree papapkoereur, arree papapkoereur! en zo luid als ge kunt. Papa zal blij zijn". En elke ronde als onzen Beiren "passeerdige", wij maar roepen : "Allez Beir, weert u!" en de kleên: "Arrez papapkoereur! Arrez papapkoereur!" 't Was lelijk gedaan van ons. Een slechte les in educatie, want Beiren gaf zijn Rozzetse daar zo ne patat om zijn oren dat 't niet schoon meer was. En Rozeetse, och Here : " 'k zal nooit meer roepen papa dat ge ne papapkoereur zijt" en hij kreeg nog nen draai. W'hebben Beir gekalmeerd met een pint, met twee pinten. Allez kom, met veel pinten. Want Beir had dorst van riên en wij van roepen. Dat hebben wij volge-

houden tot Beir aan den toog stond te lalallen, te lulullen en te pipintelieren en zelf begon te geloven dat hij eigenlijk maar ne papapkoereur was. Ach Beir, ge zijt allang gene papapkoereur meer, maar ne goeie, brave, lieve opa voor de kinderkens van Rozeetse. Gij zijt allang Sint Niklaas en 't Kerstmanneke en de Paasklokke en de veilige toevlucht voor uw kleinkinderkes.

Maar Els heeft het beter op. Ze heeft het gemakkelijker. Ze roept alleen maar naar de goe. Als ge kunt supporteren voor ne kampioen hebt ge altijd een voetje voor. Het klinkt luider, het is veel geestiger en ge kunt altijd een beetje vroeger beginnen roepen dan de anderen. En dat doet Els. 't Mag nog voor kozijn Herman zijn die zijn 80 kilo over de hindernissen tracht te loodsen. Ze houdt zelfs haar hart vast en haren asem in als Herman bij een mislukte trial achterover van een auto tuimelt. (Deze foto steekt niet in haar album).

Waar is Els geweest? Overal is Els geweest. Op hoeveel trials in Vlaanderen, Brabant, Luik, in Luxemburg tot in Parijs toe. Als dat geen hobby is! Ik zei het al : "Els juicht voor de goeie". Dus ook voor Filip Meirhaeghe, de MBK-wereldkampioen over wie ik in een vorig Meerminneke al eens uitgebreid heb verteld. Of zou je soms niet meejuichen met een zo schitterend palmares als hieronder volgt:

- 1983 Kampioen van België Fietstrial.
- 1983 Vice-kampioen van Europa Fietstrial.
- 1984 Kampioen van België Fietstrial.
- 1986 Kampioen van Vlaanderen Mototrial.
- 1987 Kampioen van Vlaanderen Mototrial.
- 1987 Kampioen van België Mountain Bike Juniores.
- 1987 Wereldkampioen Mountain Bike in Grenoble.
- 1988 8° in Grundig World Cup 'open' in Zwitserland, na bandbreuk op een moment dat hij niet meer kon verliezen.
- 1988 Kampioen van België Mountain Bike in vijf selectiewedstrijden, waarvan hieronder de uitslagen :
 - op 3.4.88 te Yvoir-Spontin 1°
 - op 4.6.88 te Namen-Citadel 1°
 - op 10.7.88 te Spa 1°
 - op 21.8.88 te Oudergem-Brussel 1°
 - op 11.9.88 te Monceau-s-Sambre 1°

Resultaten om er stil van te worden, want de uitslagen zelf spreken mondvollen en boekdelen. Dat het album van Els aldus een bekijkenswaardig en zelfs benijdenswaardig boek is geworden, is zeker. Zo veel hoogtepunten die zij heeft meebeleefd en graag nog eens naververtelt. Er is maar één foutje aan zegt Els. We kunnen nooit direct onze armen in de hoogte gooien en beginnen vieren als op een

andere koers. We moeten altijd het opgemaakt klassement afwachten en dit kan, naargelang van het aantal deelnemers, nogal wat tijd in beslag nemen. We hebben dan ook nooit dezelfde koorts als de supporter die aan de meet staat of als de voetbalfan die het einde van de match en het laatste fluitsignaal van de arbiter dient af te wachten. Maar de vreugde is des te intenser, omdat we in groep op de uitslag wachten en bij eventuele winst (wat naar het uitzicht van de erelijst nogal eens voorvalt...) gezapig weg een pintje vieren.

De laatste foto's in het album van Els tonen een nieuwe sportbedrijvigheid van Filip. Om zeker niet in de vergeethoek te raken, verlegde hij de activiteiten ook nog naar een ander terrein.

Naast fietstrial, mototrial, mountain bike die Filip wekelijks beoefent, nam hij nu ook de cyclo-cross op zijn hooi- of fietsvork. Kwestie van de spieren, den asem en de freinblokken niet te laten beroesten. En ge moet het niet vragen zeker, ja, hij gaat ook hier goed mee. Crack zijt ge geboren, goeie stielman kunt ge leren. Als niet-renner (want trialisten zijn geen koereurs, zelfs niet vergelijkbaar) doet Filip meer dan zijn deel in de C-kategorie (juniors), tegen geroutineerde kleppers en veldwerkspecialisten. Hij stapelt als neofiet de ereplaatsen reeds op. Proper en goed werk, zeg ik. Eerstdaags, en dat zal binnenkort zijn, mag Els zeker en vast eens onder de zegepalm staan wuiven. Een nieuw hoofdstuk in haar album. De klasse zit erin. Dat ziet ge zo. 'n Beetje vlotter in de haken en een tandkeke meer steken, Filip, en gij, wij en Els zullen wel zien wat we zullen zien. Er is nog plaats in Els' souvenirboek en er zijn nóg albums.

En tussen al deze activiteiten en festiviteiten vindt onze geïnterviewde fan nog tijd om samen met pa en ma nog even een plekske te zoeken op de "24 uren van Ieper", "De Rally van Vlaanderen", "Les Boucles de Spa", of ze wippen even over naar Antwerpen of "Olland" om ergens het enduro-stof te slikken (ik zei bijna te stikken).

't Mag zelfs moordenaarslecht weer zijn, toch vonden we verleden jaar aan de start van Paris-Dakar : André, Simonne en dochter Els. Tot aan hun ellebogen in de modder, met of zonder botten. Ik zeg zo : voor uw hobby moet ge entwat over hebben. Kouwe voeten, regen, sneeuw, slijk, bibber en andere onhebbelijkheden. Maar er zijn ook schone kanten aan, zegt Els. Ik kan haar geloven. 't Is een

gezonde hobby. In open winterlucht. Ge beleeft er een volledig gamma van menselijke emoties. Ge rilt van de zenuwen, ge bibbert van de schrik of ge lacht u dood als ge wint.

Els, nog vele schone trialjaren!! Doe de groeten aan de hele trialband. Tot gauw eens ergens op ne cyclo-cross.

Nonkel Jan Meirhaeghe!

Voor de lezers die soms een willen kennis maken met de trialsport, geeft Els hieronder de winterkalender.

De start wordt gewoonlijk te 13 uur gegeven. De deelnemers zijn ingedeeld in categorieën : nieuwelingen, juniors, nationalen, internationalen, veteranen en oldtimers. De inkom is gratis!

kalender :

- 18.12.88 Egem-Pittem, baan Brugge-Kortrijk, café Kruiskalsijde.
- 08.01.89 Torhout, Stoeterij Deloof, Bruggesteeweg.
- 15.01.89 Komen.
- 22.01.89 Wevelgem, afrit Gullegem nabij vliegveld.
- 29.01.89 Desselgem, café Batavia, Driesstraat.
- 05.02.89 Veurne, Garage Blanckaert, Ter Vaartstraat.
- 12.02.89 Kemmel, Forelvisserij Oosthove, Wijtschatestraat.
- 19.02.89 Oetingen, E40 uitrit Aalst-Ninove, café Dries,
- 26.02.89 MTC Zedelgem, terrein nog niet gekend.
- 05.03.89 Roksem, Zandputten Senesael.
- 12.03.89 Ichtegem, Ringlaan.
- 19.03.89 Moeskroen, terrein nog niet gekend.

.

Gelezen in De Morgen van 19 november 1988 :

Drenkelingen gered door dolfijnen.

Jakarta. In de onstuimige zee voor de kust van Indonesië werden dinsdag twee drenkelingen gered door een school dolfijnen. Hun schip, de tanker Elpina III, leed maandag schipbreuk in de Indische Oceaan, ten zuidoosten van Java.

De twee zeelui zeiden dat ze dinsdagochtend geholpen werden door dolfijnen en zo een klein eiland in de buurt van het natuurreservaat Ujung Kulon konden bereiken. Ze droegen zwemvesten.

Een reddingsteam pikte hen op en redde nog negen andere bemanningsleden, twee anderen blijven vermist. Einde citaat.

De zoveelste "goede daad" van onze familietotemdieren!

FAMILIENIEUWS

Beste Familie,

Tradities zijn er om in ere te worden gehouden, en zeker rasechte Meirhaeghes geven niet zo gauw af, vooral als het om de plezierige kant van ons zo kommervolle bestaan gaat.

Het "familiefeest" te Kanegem, dat doorgaat op 7 januari 1989 om 14.00h. stipt in "ons" parochiezaaltje, is zo één van die niet te missen heuglijke evenementen.

De inrichtende ploeg biedt jullie dit jaar naar hartelust aan :

- entrée met pannekoeken en koffie
- exclusieve varkensribbetjes op de grill
hoofdvlees, paté, groenten, brood en aardappelen in hun jasje

Deelnameprijs :	a. volwassen	: 150 fr.
	b. 8j. tot 12 jaar	: 75 fr.
	c. kleintjes	: gratis.

Dank zij uw welwillende deelname aan de tombola werd het jaar 1988 afgesloten met een positief saldo van 3600 fr. Dit laat ons toe onze stamhouders : Alois, Maurice, Weduwe Cyril, Hélène, Jan, Arnold, Josephine, Andrea, André en Albert als onze eregasten een gratis maal aan te bieden.

Wij hopen op uw talrijke deelname aan deze familiebijeenkomst en wensen u een voorspoedig en gelukkig Nieuw Jaar!

De inrichters : Gaby, Chris, Linda, Lieve.

Inschrijven voor 26.12.88 aub op KB-rekeningnummer 467-9185469-44 op naam van G. Meirhaeghe. Beneluxlaan 41 - 8880 Tielt.

tel. : 051/40.40.31

.

- Gelezen in de Gentenaar van 26.11.1988 :

Merelbeke : bromfietster gewond. Vrijdagmiddag rond 11u45 werd bij het dwarsen van het fietspad op de Hundelgemsesteenweg t.h.v. woning 316 de voetganger Patcick De Naeyer uit Borsbeek aangere- den door de bromfietster Tanja Van Meirhaeghe uit Merelbeke. Van Meirhaeghe werd met verwondingen overgebracht naar het U.Z. Gent. Einde citaat. We wensen Tanja een spoedig herstel!

- Bij brief van 16.10.88 stuurde Mevr. Jenny Gevaert echtg. Frans Meirhaeghe uit Kluisbergen, naast een geboortekaartje en een rouwzantje, ook een knipsel omtrent hun muzikale dochter Els Meirhaeghe. We citeren : Er is een spreuk die zegt : "De wereld is aan de durvers". Zo zal ook Els Meirhaeghe uit Kluisbergen - Ruien gedacht hebben, spelend lid van de Harmonie De Vlaamse Ardennen. Immers op 17 oktober 1987 was zij kandidate op het Jeugdsolistentornooi in Deinze, ingericht door het Muziekverbond van België-Oost Vlaanderen, en speelde op hobo een zeer behoorlijke partij welke haar meer dan 90% van de punten opbracht. Na deze geslaagde selectie mocht zij dan meedingen aan het Nationaal Jeugdsolistentornooi dat plaats had in "De Schakel" te Waregem op 6 december 87. Dat het daar niet van de poes zou zijn, kan men zo raden. Liefst 107 deelnemers en deelneemsters uit alle delen van het land, verdeeld in vier graden, dongen naar een ereprijs. Ook Els liet zich niet pramen en speelde een behoorlijk aantal punten bijeen, goed voor meer dan 80% en behaalde de Eerste Prijs! Aan Els Meirhaeghe en gelukkige ouders onze oprechte gelukwensen en doe zo verder. Einde citaat.
- Mevr. N.Dedeyne-Derudder uit Gent stuurde ons bij brief van 22.10 1988 een "uitnodiging" voor de jubelviering van Zuster Ludgera - Germaine Meirhaeghe die op 3 september 11. te Wingene haar 50-jarige religieuze professie vierde. Ook bezorgde ze ons twee krantenknipsels over haar dochters Veronique en Chantal Dedeyne, kleindochters van Jules Dedeyne en Maria Meirhaeghe.
 - Veronique (20 jaar) werd deze zomer tijdens de jaarlijkse ajuinmarktfeesten te St.-Amandsberg verkozen tot eredame van "Miss Ajuinmarkt".
 - Chantal (18 jaar) werd te Ledeberg eveneens tot eredame verkozen van "Miss Lichtstoet". Over Chantal lezen we : "ze volgt studies in de Hotelschool van Oostende en haar belangstelling gaat uit naar lezen, film, sport en vooral veel lachen. Haar spreekwoordelijke lach viel op de aanstellingsplechtigheid overigens op". De ouders van deze twee meerminnen zullen het ons niet kwalijk nemen als we veronderstellen dat ze hun schoonheid, intelligentie en lachvermogen van grootmoeder-Meirhaeghe geërfd hebben. We zullen beide redames beslist kontakteren van zodra we "levende modellen" vandoen hebben bij het ontwerpen van een nieuw en levensecht wapenschild.

- De Hr. en Mevr. W. Van Gemeren-Van Meirhaeghe uit Antwerpen schrijven ons in hun brief van 13.11.88 : "Nu we een beetje op adem kunnen komen na onze reis naar onze familie in Canada, willen wij u een lijst toesturen met de afstammelingen van mijn zuster en schoonzuster Adeline Van Meirhaeghe gehuwd met Chester Oxtoby, wonend in Olds-Alberta-Canada."

Chester Oxtoby huwde te Antwerpen op 22.12.1945 met Adeline Van Meirhaeghe, dochter van Leopold-Jan Van Meirhaeghe-Wils en kleindochter van Pieter-Jan Van Meirhaeghe-Debacker. (tak-Reet)

Hun kinderen geboren te Innisfail-Canada :

1. John Chester Oxtoby, geboren op 14 september 1947
gehuwd met Wendy Anna Smith.
2. Dian Lorraine Oxtoby, geboren op 29 april 1949
gehuwd met Gary Thomas Patterson.
3. Carol José Oxtoby, geboren op 10 juli 1950
4. Leopold Dale Oxtoby, geboren op 22 april 1952
gehuwd met Patricia Oszli.
5. Yvonne Marie Oxtoby, geboren op 27 maart 1955
gehuwd met Martin John Overguard.
6. Pearl Lucille Oxtoby, geboren op 9 maart 1958
gehuwd met Alan Denis Craig.
7. Peter William Oxtoby, geboren op 12 oktober 1961.

Bij de brief was ook een foto ingesloten... Eerst dacht ik de Meermin van Kopenhagen te herkennen. Het bleek echter "De Meermin van Vancouver" te zijn -een kopie van eerstgenoemde- door de Hr. en Mevr. Van Gemeren op 14 augustus 11. gekiekt in de haven van Vancouver aan de Oostkust van Canada! Van harte dank voor de genealogische informatie over deze Canadese tak van onzen boom én voor die foto van dat geëmigreerde meerminneke!

- Wij danken Mevr. Julienne Meirhaeghe uit Marke voor haar schrijven van van 21.11.88 waarin ze ons een lijst geeft met de nakomelingen van Edward Meirhaeghe - Van Eenoo uit Kanegem.
- Mevr. Madeleine Van Meirhaeghe uit Reet stuurde ons het geboortekaartje van haar tweede "achterkleinkind" Miranda Bonroy.
"Het derde is ook op komst", schrijft Mevr. Van Meirhaeghe en ze besluit haar brief met de wijze woorden : "ik voel me gelukkig dit nog te kunnen meemaken; het nadeel is echter dat ge er niet jonger op wordt".

- De Hr. Johan Van De Kerckhove uit Blanden schreef ons op 23.10. :
"Als mede-nazaat van Van Meirhaeghe en als bewonderaar van uw stamboomactiviteiten had ik graag even contact met u gehad voor een paar raadgevingen. Ik ben nu immers ~~op~~ zoek naar het verleden van mijn familie langs vaders kant. Kan je me uw telefoonnummer bezorgen zodat we telefonisch contact kunnen krijgen?
Familieleden kunnen mij altijd bereiken op het tel.nr. 091.31.38.49. 's Avonds tussen 7 en 8.

WIJ DENKEN AAN

- Mevrouw Adrienne Vanmeerhaeghe, weduwe Juliaan Vandenborre
geboren te Beveren Leie op 1 april 1896
overleden te Harelbeke op 14 januari 1988
- De Heer Maurice Devolder, echtgenoot van Adrienne Vanmeerhaeghe
geboren te Deerlijk op 15 juni 1916
overleden te Deerlijk op 14 januari 1988
- Mevrouw Magdalena Meerhaeghe, weduwe Alois Claerhout
geboren te Wingene op 2 maart 1900
overleden te Pittem op 18 maart 1988
- De Heer Jean Vanmeerhaeghe, echtgenoot van Yvonne Bisback
geboren te Ruien op 15 april 1917
overleden te Mont de l'Enclus op 23 augustus 1988

Hieronder volgt de ontroerende tekst van het rouwzantje van Jean Vanmeerhaeghe, op rust gesteld uitbater van "Gasthof Palace" op de Kluisberg :

Jean Vanmeerhaeghe, beter gekend en vriendelijk genoemd : Jantje van de Palace, zo plots en onverwacht is hij van ons heengegaan... Wij zien hem nog bij ons en met ons zoals hij beschreven werd door een van zijn kleinkinderen : "Het is vooral zijn glimlach die hem siert. Parain is altijd welgezind. Achter de toonbank ontvangt hij iedereen met een vriendelijke lach, ja met een kwinkslag : Dag Kootje, kom maar binnen, je bent welgekomen, doe gelijk thuis... maar vergeet niet dat je bij mij bent!
Is hij er niet, dan vragen de mensen : "Is Jantje er niet?"
Velen zullen nog dikwijls naar hem vragen. Zeker zijn geliefde echtgenote die hij zovele jaren in trouwe, zorgende en tedere liefde gelukkig maakte. Zeker, zijn kinderen en kleinkinderen, die hij met een opbeurende belangstelling en liefdevolle goedheid begeleidde op hun weg door het leven. Hij was zo fier op hun welslagen, hij was hun steun en sterkte in moeilijke dagen. Zeker ook zijn lieve moeder die hem zo graag zag komen...en die hem nu te vroeg moet zien gaan. Zovelen zullen hem missen, die hij met genegenheid tegemoet kwam, zijn broers en zusters, zijn vele familieleden en overtalrijke vrienden. Laten wij dan samen bidden voor hem.